

Medresenärer

Nackamasterna blinkar i bakgrunden, som ett fyrhorn som vill leda mig hem. De mörka silhuetterna skriker efter mig och alla mina nerver skriker tillbaka att jag inte kan eller vill dit längre, att de ska lämna mig ifred nu. Långt in i Anja-kroppen, bakom min sköld, in i alla hårum där de inte kan nå, ligger jag i mammas knä och blir struken över håret medan pappas mjuka, sjungande stämma och matoset från köket väller ut i vardagsrummet. Allt är varmt.

Jag sveper min kappa närmare min kropp för att skydda mig mot kölden som slår i vågor utifrån, och jag står emot impulsen att köpa en latte när jag passerar Pressbyrån. Min hjärna lägger vuxensudoku, funderar på vilka magiska trick jag måste lära mig använda för att dra fram två tusen enkronor från baksidan av mitt öra innan månaden är slut.

Slussens urindränkta väggar mässar tyst tillsammans med Annika Norlins lugna Norrländska röst i mina hörlurar och jag sjunger med.

“...Ja, jag borde gå men köttet är svagt, ja, jag borde gå.”

När jag går mot tunnelbanan tänker jag på svettiga kroppar och håriga män.

Så många delar av mig har blivit till minnen som andra människor nu bär. Jag har så många bitar att det inte gör någon skillnad om de tar en eller ett par av mig. Det närmsta jag ändå kommit en främling var en avsugning i en gränd vid Mariatorget, 500 kronor i handen och en fantastisk Indisk curry som efter det smakade som bomullstussar och vatten. Just den delen hade jag gärna gett bort, om det inte var för att den var limmad med Karlssons klister innanför det ytligaste lagret hud i mitt bröst.

Ibland tänker jag att jag håller på att skena ifrån mitt livs räls lika fort som röda linjen rullar in på perrongen vid Slussen. Jag brukar stå nära nära nära tunneln då och känna vinden som nästan blåser omkull mig. Ibland låtsas jag att jag precis ska lyfta för att flyga. Ibland låtsas jag att jag gör saker jag inte kan och är saker jag inte är. Jag samlar på falska titlar andra har hittat på, fina skor, tomburkar, dammtussar och drömmar. Vi låtsas att det spelar roll.

Maskinerna innanför tunnelbanestationens dörrar talar om för mig att jag har fyra kronor i reskassan. Kontrollanter i spärrarna och mina svettiga händer gör att en dimma drar in över mitt medvetande och kollektivtrafiken bara försvinner, har aldrig funnits. Jag orkar inte tänka på alla människor med privilegium och pengar som sitter på varma tunnelbanor, eller på tiggande romska damer med sjuka barn och ledsna hjärtan. Jag orkar inte vara i mitten - jag är ingen jävla medelklass. Vart jag hör hemma vet jag inte.

Jag stiger ut i havsdoften vid Skeppsbron. Vattnet ser mer inbjudande ut än masterna som fortfarande blinkar ilsket mot horisonten, och jag vill simma. Fiskarna skulle bita i mina tår och jag skulle skratta för att det kittlades. Jag skulle plaska med vattnet på alla som gick förbi och ropa på änderna så att de kom och simmade med mig. Mamma och pappa skulle säga att jag inte fick bada en timme efter att jag har ätit för att jag skulle få kramp och även fast jag vet att de har fel så skulle jag lyssna, för jag skulle inte veta vad ansvar var. Det vet bara den Anja som tycker att räkningar, arbetsförmedlingen och bidrag är viktigare än livet.

Kontrasten mellan syre och vatten är tydlig när jag rycks ut ur min dagdröm. Luften är tung som bly, medan vattnet paradoxalt nog kändes lätt som luft. Jag tänker att jag lika gärna kan ta mig till världens ände nu - röda linjens ände, lägenheten i Mörby, känns ändå mer avlägsen. Jag ställer mig invid vägen för att hindra impulsen att hoppa - höjer en tumme och tänker samtidigt på alla förmaningar om att man kan dö när man liftar.

Fastän jag inte kan känna att jag känner så måste det synas på mig. En bil har stannat med nervevad ruta.

“Är du okej? Vart ska du?” frågar medelålderskvinnan i förarsätet.

“Till världens ände.”

Hon skrattar, vilket jag inte förstår. Det var inte ett skämt.

“Hoppa in.” Hon iakttar mig noggrant när jag sätter mig i bilen. “Vad kan du heta då?”

“Saga”, svarar jag, även om jag förstår vad hon egentligen menar. Tekniskt sätt så kan jag ju heta Saga lika gärna som Anja. Som rosorna, även om Shakespeares citat kanske inte var menat för mig. Jag önskar att man fick välja sitt eget namn.

Saga låter mystiskt och sagolikt.

Anja låter vuxet.

Min skjuts presenterar sig, men jag lyckas inte höra vad hon heter. Jag kallar henne för Mollgan, efter figuren på Alfons-solskyddet som sitter fäst på bilens bakre fönster. Jag antar att hon är en mamma, men jag känner henne inte, så det spelar ingen roll om hon bara verkligen älskar Alfons. Bara för att jag lånar en stol i en främlings bil så kan jag inte börja kräva att de måste passa in i min mall av hur man ska vara - och jag kommer på mig själv med att önska att hon inte försöker passa in mig i sin. Trots att vi är en passerande företeelse i varandras liv vill jag verkligen inte behöva göra henne besviken.

Mollgan måste ha märkt att jag stirrade på skärmen som skyddar fönstret.

“Jag väntade barn.”

Mer behöver hon inte säga.

“Jag är-“

“-Till världens ände, alltså?”

Rödljusen i korsningen slår om och vi står kvar i en kakofoni av tutor medan hon väntar på ett svar.

“Du- jag är jättetacksam för skjutsen, men du kan inte köra mig till-“

“Jag behöver också en lång resa.”

Hon vägrar lyssna på mina försök att komma därifrån eller att ge henne en riktig adress och jag inser att hon är galen - ändå känns det som att alla rädda och stressade röster som normalt fyller mitt huvud har dämpats lite.

När vi båda tystnar börjar det att snöa.

“Titta på alla små snöflingelik på motorhuven. De smälter så snabbt, alldeles för tidigt. Det är tragiskt.”

Det jag har sagt är opassande, men det inser jag inte förrän det är för sent för att ta tillbaka någonting. ‘Snöflingelik’ var ordet jag och mamma alltid använde för snön som inte stannar kvar. Till min förvåning så ler Mollgan mjukt mot mig, även fast hennes ögon avslöjar att hon befinner sig någon annanstans.

“Ja, de försvinner fort. När jag var yngre, ganska mycket yngre än du, till och med, brukade min mamma berätta historier om snön.”

Jag biter mig i läppen. Det blöder.

“Hon sa att snöflingor är stjärnor som har tappat balansen och trillat ned från himlen. De ser ju ut som varandra, så hon kanske har rätt.” Mollgan kastar en menande blick mot den mörknande evigheten ovanför oss. “Hon brukade säga att de egentligen inte smälte, utan reste upp till rymden igen, för att de inte får stanna så länge. Vattnet de lämnar efter sig är tårar.”

“Varför tårar?” Jag torkar bort det klarröda blodet med armen på min kappa.

“Stjärnorna är döda människor som önskar, precis som vem som helst skulle, att de ska få falla över sina nära och kära. De gråter av sorg, för att det inte hände. Vissa faller dock på kinden, händerna eller ögonfransarna hos dem som de älskat. Då gråter de för att de inte kunde stanna längre.”

“Men hallå, stjärnfall då? Varför är det inte fler sådana?”

“Stjärnfall är inte stjärnor som faller, som namnet antyder. Det är själar som reser upp till himlen.”

Det gör inte hennes historia mer logisk, människor dör jämt. Däremot är det så vackert att jag ändå vill, med varje liten cell i min kropp, att det ska vara sant. Därför håller jag tyst.

“Jag är ledsen att jag sa snöflingelik.” Efter ett par minuter av tystnad kände jag att det behövde sägas. Mollgan vänder sig mot fönstret. “Döden är inte något som drabbar de döda. Det är det

äckliga som påverkar oss levande efter de har försvunnit. Det är den svarta sörjan i bröstet och igeln som sitter i magen och suger ut allt som är du ur ditt skal. Det är det värsta med döden - den jobbar så hårt på att skörda fler offer än vad den får.”

Trots ett år av studier på universitetet så förstår jag inte vad hon menar. Det värsta med döden är ju att de som dör fortsätter att vara döda. Att människor har ett förbrukningsdatum och att vi inte kan veta när det är.

“Vad döden gör med oss, eller någon annan, är inte viktigt. De kommer ju inte tillbaka, och skulle inte göra det även om vi mådde bra.”

“Jodå. Som snöflingor.”

Vi kör i en timme, ungefär. De surrande motorljuden känns lite som gardiner mot omvärlden medan Mollgan och jag kör mot en odefinierbar destination. Det borde oroa mig, men det är som att vanliga regler upphört att gälla. Allt känns magiskt och på låtsas.

Den korta tiden vi tillbringat i hennes bil har vi diskuterat tillräckligt för att det ska kännas som att vi kan ge svar på mänsklighetens mysterium. Detaljerna vi vet om varandra och våra liv kan räknas på tio fingrar. Jag kan fortfarande inte hennes namn.

Vi svänger in på en tom parkeringsplats i en skogsdunge.

“Vi är framme.”

Rösterna i mitt huvud börjar prata igen och igeln i min mage rör på sig. Jag mår illa när bilder på förruttnade lik och och blod spelas upp i min hjärna. Jag inser att jag kan dö, och jag är rädd.

“Jag-“

“Kom nu.” Hon öppnar passagerardörren och tar min hand i sin. Hon håller kvar den där när vi klättrar upp för ett berg, längre in i skogen. På toppen släpper Mollgan mig och jag blundar och väntar på knuffen. När den inte kommer, och jag öppnar ögonen, slår hon ut med händerna.

“Välkommen till världens ände.” Hon sätter sig ner, dinglar med benen över kanten, som ett litet barn. “Det var här jag kom på att jag inte ville dö.”

Det snöar fortfarande. Jag tar av mig kappan och lägger den som ett underlag på den blöta marken. Havet brer ut sig framför oss, tiotals meter under våra fötter, så långt vi kan se. Jag lägger mig med huvudet i Mollgans knä. Det känns som den mest naturliga saken i hela världen. “Tack”, säger jag, och tittar henne i ögonen. Hon gråter. Det kanske jag också gör. “För att du gissade.” “Tack själv, för påminnelsen”, säger hon.

Sedan sitter vi där i tystnad, medan Mollgan stryker mig över håret. Snöflingeliken lämnar tårar på den bara huden på mina armar och jag kan precis urskilja Nackamasterna i horisonten. De blinkar inte längre, utan lyser starkt. Som stjärnorna. Jag blundar och tänker på människor som går ut ur tunnelbanor, ut ur köpcentrum, ut. Långsamt sällar sig fullkomliga främlingar till varandra, bildar ett tåg av gemenskap. Värmen från solljuset utomhus omfamnar dem. Vinterjackor slängs på de gråtande snödrivorna, kängor snöras av. Överallt håller folk händer, överallt håller folk upp varandra. Doften av matos fyller luften. Människorna klättrar upp på ett berg i en skogsdunge och hittar världens ände. De kommer på varför livet är vackert.

I mitten sitter jag och Mollgan, som för fem minuter, bara tillfälligt, lyckats hitta hem.

- See more at: <http://www.augustpriset.se/medresenarer#sthash.g5QbqhVK.dpuf>